

Felfortyanó

Most nem volna szabad verset írni,
egyébként máskor is felesleges.
Európa szívében élek, ahogyan
patetikus megfogalmazással egyesek
földrajzi koordinátákat becéznek.
Agresszív vagyok, mert mindenki az,
aki tagadja, mesteri pszichohorrorok csendes,
átlagemberre hajazó pszichopatájának bőrébe bújt.
Fegyelmезem magam, hogy meg ne rázzam
a hétrét görnyedt fiatal nőt öregasszony jelmezében
az aluljáró lejáratánál, alakoskodva koldul,
mindnyájan alakoskodva koldulunk,
hiszen megmagyarázhatatlan lenne a törődés
bárki mással, aki nem mi magunk vagyunk.
Házfalak hámlanak, lóporfüst szagú vakolat
hull a nyakunkba, ebben gázolunk,
óeurópai flegmasággal, itt, Európa szívében,
ahol számtalan hazugsággal elbírtunk már,
de azt, hogy bármikor kéznýújtásnyira
van, volt, lesz az éden, hihetőnek véljük,
antik ostobaságunkon rég nem nevetünk,
bűnbakokat kergetünk izzadva, akiké a szégyen,
hiszen mi soha semmiről nem tehetünk.
Most nem volna szabad ám verset írni.
Egyébként máskor is felesleges.

Megbántva

Hazautazom – mondta valaki
tétovázás nélkül, mellettem az utcán.
Én álmaimban lekésem a vonatokat,
mert a pályaudvaron azon tépelődöm,
melyikre szálljak, melyik visz haza,
mert álmaimban telve reménnyel gondolkok
a lehetőségére annak, hogy hazautazhatok.
Csak a helyét kellene kitalálni a hazának,
mielőtt elindulnak haza a vonatok.
Készületlenül ér, ha valaki
szemérmetlen jellegtelenséggel hangjában
kijelenti, hogy hazautazik.
Ez a valaki nem ismer sem embert, sem istent.
Ez a valaki nem ismer engem.
Mekkora fény vakíthatna és világíthatna egyszerre,
mennyivel szegényebb és gazdagabb lehetnék
egy szó kimondásának időtartama alatt.

Mondatok itt-ott

Valakitől megkérdezték, hol érzi magát otthon?
Mindenhol vagy sehol, felelte.
Irigyeltem a frappáns válaszáért.
Visszafordulok most is érte, mint úrhajós az úrbe,
mikor az úrhajó elé érve eszébe jut, hogy
a Földre visszatérni nincs miért.

Novella

Kertje végében szálkás deszkákból
összetákolt tutaj, vízre bocsátani
nem adódott alkalom, szárazföldi,
légi járművek megroggyant vázai,
a faházban eltűnt országok határait
őrizgető, egérrágta térképhalom.
Benn a falon elakadt iránytű,
megreppen, ha megkocogtatod,
egy repedt fatálban távoli tájakat bejárt
vendégek poros ajándékköveit láthatod.
Akármiről kérdezed, ami mozgott valaha,
elromlott, megállt, javíthatatlan – mondja,
nem zavarja, mozdulatlan ő is, akár a tárgyai.
Firtatásodra, mivel tölti a napjait,
így válaszol: régóta várom, hogy
a világot idehozza a házhoz valaki,
hogy megláthassam végül, miből maradtam ki
örökre, megváltoztathatatlanul végérvényesen.
Az ajtózár kínosan kattán, miután elbúcsúzom.

Fotó: Csernik Előd